

N°. 44. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

12te Møde.

Fre dagen d. 15. April.

(Forts.)

Meier (fortsat): Det er ikke sagt, at der da, saaledes som nu, bestaaer tyvlsomme Fordringer paa et Stykke af Holsteen, og at Chesen for det gottorpste Huns vil være villig til at renoncere paa samme Maade, som nu er Tilfældet; men det kan gjerne være muligt, at dette Spørgsmaal til den Tid er aldeles afgjort, saa at det er blevet klart, at det er den danske Kronens Ret at herse over hele Holsteen, ogsaa over det forrige Lehnshertugdømme, eller at det kan være ganske afgjort og klart, at det er den russiske Keiser, der har udelukkende Ret til at herse over Lehnshertugdømmet Holsteen. Men dersom det Første er Tilfældet, saa vil, naar den Tid kommer, Arvesølgen kunne gaae sin rolige Gang, uden at den danske Konge behøver at gjøre Forslag til Stormagterne, og saa vil Successionen kunne gaae over fra den sidste Konge til hans Døttre eller hans Sønners Døttre eller til den Prindsesse af Blodet, der maatte være ham nærmest. Derfor siger jo ogsaa Artikel II. i Londenstractaten: „dersom Kongen finder for godt at stille Forslag til de contraherende Parter“. Det er altsaa gjort afhængigt af, om den danske Konge vil finde for godt at stille Forslag ikke; men vist er det, at dersom til den Tid Arveloven er afføjet, vil det danske Rige være aldeles arvingsløst, og da vil det være nødvendigt, at den sidste Konge henvender sig til de andre Magter; men da ville Forholdene jo ogsaa være saaledes, at Keiseren af Rusland, eller hvo der maatte være Chef for det gottorpste Huns, vel ikke blot, som det ofte er vist heri Salen, har en vægtig Stemme i Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, men han

vil nok være den Eneste, der har en vægtig Stemme i at besætte den danske Throne; thi han vil til den Tid, hvad enten han har Fordringer paa Holsteen eller ikke, have Fordringer paa Slesvig, eftersom der da ikke vil være Thronarvinger efter Christian den Syvende, og han vil da kunne sige: „Til den og den Prinds vil jeg renoncere og afstaae mine Fordringer, og til nogen Anden vil jeg ikke afstaae dem“, og herimod vil da Ingen kunne sige Noget. Integritetsprincippet, hvorom det forøvrigt kan være uvist, hvorvidt Stormagterne til den Tid ville erkjende det for vedvarende, saaledes som de nu anerkjende det, vil netop medføre, at det øvrige Kongerige Danmark følger med. Hvad nu de andre Actstykker angaaer, da troer jeg endnu mindre, at der fra Warschauerprotocollen kan hentes Noget, der udtrykkeligt fordrer Arvelovens Ophævelse. Der tales i Protocollen om en Anvendelse af Arveloven; der siges, den skal anvendes ikke ligefrem — „simple et pure“ staaer der i Grundtexten — men, naar der staaer, at den skal anvendes ikke ligefrem, saa tyder dette nærmest paa, at den skal anvendes med en Modification. Hvori denne Modification bestaaer, er os jo Alle bekendt. Jeg skal heller ikke opholde mig ved Renunciationsacterne, eftersom vi jo Alle vide, baade at disse Renunciationsacter ere skrevne efter Warschauerprotocollen, og at der i dem heller ikke indeholdes Noget, der tyder paa, at Arveloven skal ophæves. Men, naar man nu har en saadan Betragtning af Sagen, og ved Siden deraf nærer et levende Ønske om og Iver for, at Arvesagen dog maatte blive ordnet paa en god Maade, saa kommer man til det Resultat, som foreligger i det andet af 50 Medlemmer stillede Øndringsforslag. Jeg skal nu tillade mig i Korthed at udvikle Betydningen af